

Одржикаво праса

БЕОГРАД, СУБОТА, 10 ОКТОБРА 1942

БРОЈ 46 — ГОД. П.

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ.

Уредништво и Администрација
Београд, Косовска 39/III

ПРИМЕРАК 3.— ДИНАРА

Претплату прима „Праса“ за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.Претплата, тромесечно 36.— дин.,
полугодишње 72.—, годишње 144
динара.

Код ортака, без „контрака“, ствар је сасвим наопака

Вести из...

Таксуз астрономи

...иностраништва

Ако им што не помоћне!

Москва, октобра. — После прогласа команде „дрвене армије“ да се јаве у војску све жене од 15—45 година, у свим партиским круговима настао је урнебесни оптимизам. Кад већ нису могли мушкарци да буду непобедиви и да освоје Европу, црвена партија сматра да ће жена извући кола из блата.

Научили да лове у мушном

Лондон, октобра. — Шеф британске морнарице дао је штампи изјаву да је систем конвоја несигуран и да је ситуација песимистичка зато, што нема довољно магле на мору, а затим је завршио:

— Ми Енглези, научили смо да будемо у мутном сигурни, и уколико хоризонт видљивији, за нас је све тамније.

Вилкијев успех

Чункинг. — Светски путник Вендел Вилки упутио је вест Рузвелту да је у Чунк-Кингу постигао потпуни успех.

Чангкајшек је примио предлог да му се убудуће — пошто је отсечен са свих страна — помоћ шаље преко радија.

У прво време помоћ ће бити у виду коментара и прогноза а после ће се већ договорити.

Лако је било њима

Лондон, октобра. — Рузвелт је, озбиљно уплашен за Индију на чије богатство и он намигује, прекорео Черчила што се тако слабо труди за угушење индијског устанка.

»Е, драги мој!« — рекао је енглески премијер. — »Ти заборављаш да то нису ваши Индијанци него Хиндуси. Лако вам је било обрачунати се са црвенокошцима, кад је њихова раса сама од себе изумирала. А ови наши Индуси, како ми изгледа, не изумиру без наше помоћи.«

Други фронт

Лондон, октобра. — Као поуздано се верује да ће Енглези — ако их Рузвелт баш притегне — отворити други фронт у некој удаљеној француској колонији на неком месту где нема оружаних и спремних трупа.

Они ударају само на мекано.

Напукла звезда: — Желиш ли још штогод, Винстоне!

ЕНГЛЕСКЕ ПОДМОРНИЦЕ У ВЕЛИКОЈ АКЦИЈИ

Ама Бога ти, кад већ говори-
мо о рату реци ти мени шта би
са оним енглеским подморница-
ма о којима су Енглези пре рата
толико говорили и писали. Ни за
један њихов подвиг у овоме ра-
ту ништа се још није чуло.

— Оне су ти добиле специјал-
ну мисију и данас су највише це-
њени пловни објекти. Наиме, на
великом носачу авиона Британске
Империје, који тоне, оне играју
улогу чамаца за спасавање. Сва-
кодневно, помоћу њих, врши се
транспорт злата, хартија од вре-
дности или разних безвредности
као многобројних лордова, еми-

грантских влада, богатих хисте-
ричних баба, Јевреја, и другог
шљама из Енглеске за Америку.
Према старој морнарској истини

Етишурам

Сад пророци муку муче
Шта ће сад и куд?
„Пророчанство“ њино штуче
Утече на дуд
А њихова брука пуче
Не слуша ни луд!

пацови први осете пропаст бро-
да на коме се налазе и зато га
одмах у паници напуштају. Да је
тако и са британским државним
бродом доказује чињеница што
су сва слободна места на њихо-
вим подморницама, односно чам-
цима за спасавање — већ зау-
зета и сувим златом унапред ис-
плаћена, тако, да пре јануара и-
дуће године нема више слобод-
них термина. Али пошто су суда-
ри са немачким торпедима по-
стали све чешћи мучни су изгле-
ди да ће се и тада наставити са
спасавањем онога што се још
спасити може.

Опет исто

Отава, октобра — У изјави о
другом фронту коју је овде дао
Атли нарочито се истиче један
карактеристичан део који каже:

„Све војничке акције савезни-
ка чине други фронт. Можда се
у јавном мишљењу преувеличава
значај другог фронта у Европи.“

Јасно је да Атли овим речи-
ма хоће да каже да други фронт
„није важан“. А чим Енглези за
нешто кажу „није важно“, значи
да од тога дижу руке.

Оклевањани добро- швори

Лондон, октобра. — На зло-
намерно писање стране штампе,
овлашћена је агенција „Рајтер“
да одговори следећим деманти-
јем:

„Лажно је тврђење „Месаџера“
да су поново извршена хапше-
ња египатских и арабљанских
националиста од стране енгле-
ских власти, и да је велики број
египатских националиста и араб-
љанских поглавара упућен у кон-
центрационе логоре Јужне А-
фрике.“

„Овде се наиме ради само о
једној групи египатских и араб-
љанских студената који као сти-
пендисти његовог краљевског ве-
личанства енглеског краља иду
у земљу Бура да проучавају на
практичним примерима Енглеску
колонијалну политику.“

Сви су „за“

Штимунг за други фронт се о-
пет подгрева. Сада Маџки во-
ди главну реч, а остали секунди-
рају сваки на свој начин.

Како »ТАСС« јавља, упутио је
Стаљин у Америку и Енглеску
опет по једну копију оног уоби-
чајеног телеграма, у којем се на-
лази молба самртника заливена
крокодилским сузама.

Амерички комунисти и Јевреји
одржали су уобичајене манифе-
стације симпатија за Совјетску
Унију, тражећи успостављање
другог фронта. Канадски »Тред
Унион« је упутио Стаљину сним-
ке са ових манифестација и до-
дао »у готовом« да ће бити све
учинено за успостављање другог
фронта.

Енглези и Американци који су
позвани да и даље покушавају
успостављање другог фронта, из-
јављују да они имају за то до-
бру вољу коју једино кваре Нем-
ци.

Преглед Стране

Сигурација

Лондон, октобра. — Дописник „Дејли Мејла“ Нигли Ферзен, написао је чланак о приликама у Совјетској Унији у коме наглашава, да су бољшевичке резерве, додуше, у непријатељским рукама али и поред тога Кавказ ће бар морати да буде одбрањен па макар и од Енглеца. А кад Енглеци нешто бране онда је то велика сигурација.

АМЕРИЧКА ИСКРЕНОСТ

Вашингтон, октобра. — »Руско тражење за успостављање другог фронта натерује нас да будемо јасни«, — пише »Њујорк Тајмс«. — »Ми не ратујемо да би спасли Совјетску Унију«.

»Ми смо ушли у рат да беремо плодове бољшевичке победе над Немцима. Али до те победе није дошло. Немци су нам свима звизнули такав шамар, да смо одмах схватили да Совјети треба да спасе нас. Сад бољшевици траже да ми спасемо њих. А сви скупа видимо да у нашем савезу слепац слепаца води и један од другог тражи очи«.

Сад ће мање да лажу

Лондон, септембра. — Рајтер Јавља да су у Енглеској извршена врло велика ограничења у потрошњи хартије.

— Хвала Богу, изјавио је један грађанин, што је настала оскудица у хартији, сад ће бар мање да нас лажу.

*

Сјајна идеја

Вашингтон, октобра. — После неуспелог отварања »другог фронта« код Дијепа није се престало са говорима, молепствијима и свакодневним пискарањима... Ствар је, напротив, толико далеко отишла да се осетила потреба за једним командантом савезничке војске.

Један водећи амерички лист дошао је на сјајну идеју да приреди конкурс, и онај командант који буде добио највећи број гласова треба да постане главнокомандујући савезничке војске...

Последња успомена

Кад је немачка војска заузела Кубан, Кавказ је био отсечен од Москве. (Из новина).

— Другови, ево, то је све што нам је остало од Кавказа!...

СПОЉНИ ПРЕГЛЕД

Успурде се самохвала —
други фронт је само шала

Са истока вести у једном се славу
Трупe осовине свуд Совјете мажу
Од северног мора до Терена воде
Бољшевичка сила у неповрат оде
Безбожници сада свуд литије носе
И од Америке нову помоћ просе
А Рузвелт им вели: Хоћу, како не би
Кад би мога ја бих — помогао себи
Место авиона, он Вилкија шаље
Да ратиште види — али поиздаће
И да им обећа све што год потраже
То ништа не кошта — јер се љабе лаже
Али и Стаљину смучиле се приче
Па уз строге претње, на ортаке аиче
И преко новина јавља на све стране
Због таквих ортака — отпор ће да мане
А Черчил и Рузвелт веле му у хору:
Повуци се бато у сибирску гору
Што се претњи тиче, памет вара тебе
Јес' да ратујемо, ал само за себе
А да ти је тешко — то је наше мњење
А ко помоћ прими — наше сажаљење

Светски путник Вилки изјаву је дао
Да је рањен медвед у рупу упао
Светски пожар он је упалио брзо
Али правда хтеде — реп се њему смрзо
Зато сада Рузвелт од Черчила жели
Да са другим фронтом њега развесели
А Черчил му вели: »Хоћу братску слогу

Ал на нови Дијеп, пристат ја не могу
А и моји неће, Енглеци, да гину
Они због тонаже сада много брину
Хране све је мање, сировина наста
Благостање наше већ одавно престак.
Кад је тако стање, за све ствар је јасна
Други фронт је био шала или басна
То и Стаљин види, зато прети свима
Цео фронт му дрхти, цепа се и клима
Зато новом шалом своје вести красе
Шапошников треба сада да их спасе
Кад је пропаст близу, сами свеће пале
Сада узимају царске генерале
Да промена вреди, зато капа мрка
На целога фронту забуна и збрка.

На морима сваки саобраћај престо
Подморнице нађу узек право место
А »штуке« поману да тамане тоне
Па у »белој кући« на узбуну звоне
И гроза их хвата баш од зиме ове
Треба опремити сад конвоје нове
А бродова нема а пратње још мање
Зато код ортака много тешко стање
Бриге са свих страна, ко камен притисле
Зато на Стаљина много и не мисле
Он је светски пожар хтео да забрља
Зато нека главу на истоку трља
Рузвелт само кука, а Черчил уздише
А ортаку трећем свуд се црно пише.

ЦИЦ!

(по Бранку Радичевићу)
Ал' се небо осмехива,
Ал' се море плави,
Морнар Џими на крсташу
Скива к'о на јави.

Он стигао у Европу,
У Берлин на Шпреју,
К'о победник тамо седи,
Пише оцу, сеји.

Замочио у мастило,
Сред хартије бледе
„Виктори“ је написао
И још даље хтеде.

Али перо криво крену,
У прст га убоде.
Џими скочи, брод се трже,
Слатки санак оде.

Тад аларми заурлаше,
Чамце свако гледа.
Од пера се Џими буди,
А брод од торпеда.

Од срца

Москва, октобра. — На писање »Бодликавог прасета« да Стаљин има намеру да се крунише за цара, настало је у руском народу комешање.

У првом реду јавио се проблем имена које треба дати новом владару. Да га назову »Грозни« било би мало, »Најгрознији«, »Страшни«, »Крзавик... И најзад одлучише да га у сваком случају назову »Стаљин први и последњи«.

Генерал време

Лондон, октобра. — У Енглеској се увек сматрало да се »време« налази на страни савезника«. Зато они нису ни обраћали пажњу како време пролази. Трошили су га на разна трућања и лупетања уз виски, камин, карте и микрофон. И сада, када је већ касно, они увиђају да су прегажени временом.

ЕНГЛЕЗИМА

Боже, нека молбе важе
Недај више да се лаже
Годинама мир нам глођу
Покажи им добру вољу
Кад Черчила даш ко вођу
Дај им барем памет бољу.

На енглеском небу

— Један леп поздрав од Кентенбериског надбискупа, а ја сам сада нови капел-мајстор.

МЕТЕОРОЛОШКИ ИЗВЕШТАЈ

Иако је јесен на прагу, у Европи је право летње време. Изузетак је само источна граница према Азији где стално влада непогода. Дуж Волге севају муње и земља се тресе од грмљавине, а на Кавказу пљускови и лапавица. На свима морима владају, без прекида, буре које су потпуно прекинуле поморски саобраћај.

У овим крајевима очекује се и даље погоршање, нарочито на Волги где се непогода помера према југоистоку.

Азија: Барометар пада. Могу се очекивати промене у клими па је вероватно погоршање времена. У Индији клизавица и ма-

гла. И овде се може очекивати даље погоршање.

Америка: Све хладније, па је хладно око срца Рузвелту и Ноксу. Ураган бесни на Атлантику и очекује се и даље погоршање у Карипском мору.

Аустралија: Пљускови и олује. На Новој Гвинеји грмљавина и земљотреси. На океанима буре и подземни вулкани.

Биће и подварка

На народу зборе
Много тако творе
Зар ће љубав жарка
Кад су људи нови
У мутном се лови
Док има ђурана, биће и подварка.

Идеја

— Зашто толико наваливати! Ако не можемо напоље, образујемо један унутрашњи други фронт. Уштедећемо на тај начин доста пута.

САВРЕМЕНА Мира

Златно Сунце залази

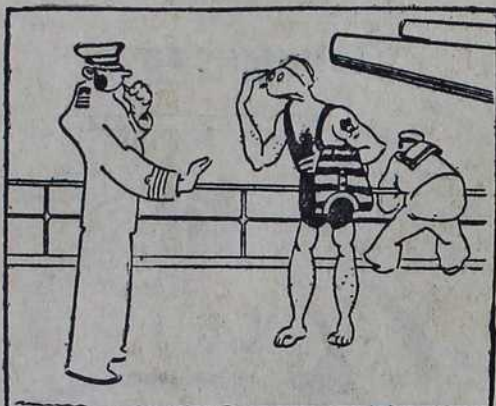
Златно сунце западу креће,
И злату једном дошао крај.
Последњи зрак на море слеће,
Неки урличу: „Јао, авај!“

На мору конвој у пламену лежи,
Сву околину у пурпуру купа,
Један по један брод лагано тоне,
Много ту има од торпеда рупа.

Језиви ветар завија из дура,
А плаво море гута богат плод,
Златно сунце у океан гњура
И с њим последњи из конвоја

— Ова кока позвана је у госте код варошана
за 15 дана.
— А да л' ће се после вратити!

ОПАСАН ПУТ

— Господине капетане, ево вам купаћег ко-
стима јер је на видику једна подморница.

НЕДЕЉА, 4 ОКТОБРА

Вратила ми се деца са футбол-
ске утакмице па се живо препи-
ру.

— Ружно је од онога младића
да насрће на судију — вели моја
кћи.

— Богати! — исмева је син. Да
је „Шкоба“ јунак као што се
прави, требао је да му разбије
нос...

Умешах се ја и прекорих сина
због грубости, а он ми одгово-
ри:

— Море, мотка је из раја и-
зашла..

А када сам ја узео да га каз-
ним, он се бунио против не-
правде.

ПОНЕДЕЉАК, 5 ОКТОБРА

Иде једна жена по пијаци и
куне и преклиње сунце. Слуша
је један чича, са белом бради-
цом, па само врти главом:

— А што га кунеш кад нас
греје и храни! Да није њега већ
би ложили и мрзли се...

— Море чича мани ме; отрова-
на сам, сва ми туршија пропала...

— Е, моја ћерко! Грешна си ти
колико си тешка. Да нема ово-
га сунца не би било ни тебе а
камо ли туршије — вели јој чи-
ча, а она га само погледа и ис-
крљешти очи:

— Море, немо, ми стајеш на
муку јер кад те звизнем овом
корпом сад ћеш да видиш не са-
мо сунце него и месец и звезде...

УТОРАК, 6 ОКТОБРА

Одем код једне рођаке, чији
је муж заробљен и тамо затек-
нем овакву сцену: син (гимнази-
ста) седи за столом и пуши, а
мајка плаче код штедњака.

— Шта је било? — питам ја
улазећи.

— Ништа, течо, женска посла
— одговори дечко. Плаче низа-
шта...

ОД НЕДЕЉЕ ДО НЕДЕЉЕ

— Како ништа, ако бога знаш!
— вели мајка. Сваки дан тражи
тридесет динара за дуван а ја
не могу крај с крајем да ухва-
тим. И то бар да ме пита, већ
узима с правом.

— Кад тата није ту, ја сам ње-
гов заменик и ово је моја кућа..

— Кад си татин заменик а ти
заради, а овамо га ти замењујеш
само у пушењу а ни прстом не-
ћеш да макнеш да ми помогнеш
— вели мајка.

— Мушко сам, па ми се може!
— одговара он цинички.

Досади ми се безобразлук о-
вога дерана па га поштено изгр-
дих, а он се диже и рече:

— Не дозвољавам никоме да
ме вређа у мојој кући...

СРЕДА, 7 ОКТОБРА

— Имао сам посла у Пожаре-
вцу — прича ми један сајлија и,
одем на станицу да ухватим ме-
сто у возу. На једвите јаде укр-
цам се у вагон и ту ме залепе,
ко таксену марку, за сама врата.

Од гурњаве једва дисао. У то-
ме навали једна забрањена жена
без чарапа, еа неким испеланим
мантилом и ципелама од крпа,
претоварена цаковима и корпа-
ма) да на силу уђе у вагон. Гу-
рала се душмански а повала ко-
чијашки. И, на послетку, уђе!..

Сав онај багаж стовари ми на
ноге, запали цигару и пљуну на
мој капут.

Ја је опомену а она развали
вилаце и осу паљбу против нас
„господе“ који из беса путујемо
а њено четворо деце умире од
гладни. На крају рече:

— Зубима ћу да вас кољем!..

Погледах је мало боље и у о-
вој одрпаници упознах једну
моју послератну муштерију која
је, баш недавно, купила од мене
један прстен и златан сат за
80.000 динара. Кад јој то споме-
нух она поче тако страшно да
исује да се сви путници револ-

Амерички разговори

— Све мислим како је то лепо имати...
— Један облакодер!
— Којешта! Добро изграђено склониште, де-
сет метара испод земље много је лепше.

СПОРТСКЕ БОДЉЕ

ВЕЛИКА ЖРТВА

Два водећа београдска клуба
донели су одлуку да принесу но-
ву жртву нашем футболском
спорту, зато су у прошлу неде-
љу приредили пријатељску утак-
мицу која је врло повољно ути-
цала на клупске касе, а врло рђа-
во на спортску дисциплину.

ПРАВИЛНА ТРКА

У прошлу недељу истрчана је
једна трка у којој није било па-
ковања и намештања. Због ове
нездраве појаве завладала је ве-
лика забринутост у коњарским
круговима.

ПРЕКИНУТ ТРЕНИНГ

Пошто се више не чека у ред
за шљиве, наши боксери немају
више прилике за кондициони тре-
нинг, па су прекинули свако тре-
нирање.

ЦРВЕНИ ИЗГУБИЛИ

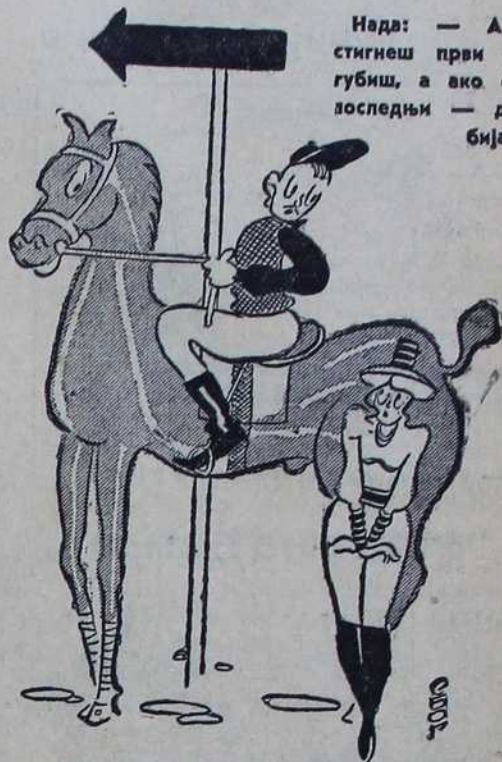
Футбалски митинг на Волги за-
вршен је потпуним поразом цр-
вених који су катастрофално из-
губили све утакмице.

ИЗ АВИАЦИЈЕ

— Сад се налазимо изнад
Шкотске, каже извијач своје пи-
лоту.

— Откуда то знаш?

— То је лако погодити. Кроз
доглед сам видео жене на једној
реци како перу салвете од хар-
тије.

Нада: — Ако
стигнеш први —
губиш, а ако си
последњи — до-
бијаш.

Данас сам прилично у форми.

тираше и на снагу је изгураше
из вагона.

ЧЕТВРТАК, 8 ОКТОБРА

Јутрос ми један адвокат испри-
ча овај случај:

— Седим ја у канцеларији кад
уђе један сељак и још с врага
вели:

— Валај, гонићу га до божје
куће..

Исприча ми да тужи оца што
му је обрао једну дуњу. Стрпај
га у бувару не жалим да платим
— рече при крају.

Покушах да га убедим како
није лепо да оца тужи за сит-
ницу, а он ми рече:

— Ако ти нећеш, ја ћу наћи
другог двоката а парушљака ка
кише... При тим речима извади
замотуљак хиљадарки. Било је
бар 300.000 динара. И оде да
тражи другог двоката.

ПЕТАК, 9 ОКТОБРА

Јутрос у трамвају шапућу две
шипарице. Гужва, па стојимо са-
свим близу и ја чујем како једна
каже:

— Ја се само због гурњаве во-
зим, али се набиле ове чичекање
па не можеш да направиш чести-
то познанство!..

СУБОТА, 10 ОКТОБРА

Један мој познаник, стари не-
жења, има чудне навике. Изме-
ђу осталог, он је навикао да се
купа у Сави до Митровдана. Та-
ко и јуче отишао чак близу Ма-
киша, оставио одело у врбак и
отпливао на шпич Аде. Брчкао
се он тако до подне, а кад је
хтео да се обуче нигде одела.
И да не нађоше неки сељаци,
који му дадоше неке цакове си
би ту остао и да преноћи.

И сада, уместо да престане са
купањем, он је решио да стави
једну корпу на главу, у ту корпу
да метне одело и тако да се ку-
па...

— Данас сам својој жени приредио велико
изненађење. Донео сам јој за рођендан кутују
бонбона...

— И мислиш да је то за њу било велико из-
ненађење!

— Наравно! Она је очекивала крзнени капут.

НАШИ ЉУДИ И НАШИ КРАЈЕВИ

Филозофија млекације

— Вода га донела, вода га и однела!

Изненађење

— Одакле сте набавили ову одличну замону кафе!

— Из праве зрнасте кафе!

Писмоноша на небу

— Крилица су сасвим згодна али раније би ми више користила!

Лесковчани на испиту

А бре, народе, познаваш ли ме ил ме не познаваш. Ја сам Спира Звездановић, од Лебане да ви се претставим. Викају моји кардаши: А бре, Спира ће се отвори шумерска школа. Шта си је тој, што си је тој, викам ти ја. „Тој ти је, тој ти је за шест месеци изрипаш големи шумерски чиновник Опет ти на мене викају моји кардаши: „А бре, Спира, че полагајемо испити?“ „Да ги полагајемо, да ги полагајемо!“ викам ти ја. Бутнуше ти они мени неки табаци, па ми зборе: „Узми, Спира, овија табаци“. Па ги чати, па ги чати. Па ги тури под јастуци, утре силно знање ће имаш“. Узем ти ја табаци, па ги чатим, па ги чатим. утре од силно знање несам знаја куде остави тија проклети табаци. Дојдоше испити. Туј ти комисија, туј ти па ми ђаци. „Нек изађе нек изађе, Стафре Цуцић“.

„Туј сам, туј сам“, утањија Стафре, као славуј из бару.

„Ајде Стафре да ми кажеш, зашто држава гаји шуме?“

„А да ви кажем, зашто држава гаји шуме, држ, држ, држ, држ, јој молим те господине, молим те повтори ми то питовање. Несам га разумеја“.

„Ја те питам кратко, па јасно, зашто држава гаји шуме“.

„А ти ме питаш кратко па јасно, а ја ти одговарам надугачко па нашироко“.

„Иди ти, Стафре, на место, ти неси за школу“.

„Нек изађе, нек изађе, Спира Звездановић“.

„Туј сам, туј сам“ удебљаја ја како из бачу.

„Ајде ти Спира, да ми таксираш једну букву 6 метара дугачку а пет метара широку“.

„А да ви таксирам једну букву 6 метара дугачку а 5 метара широку. 6×5—15 — 5 на таблу 2 у главу, глава од таблу, табла од главу. Јој молим те господине, пусти ме да си идем на куде дом. Богат сам човек, поклањам ти ту букву, па гу таксирај сам“.

Ето тако ми Лесковчани полагавасмо испити.

Нема разлике

— Кажу да црнке имају много бољи карактер него плавуше.

— Не верујем. Моја жена је била већ и плава и црна.

Песимиста

— Доми

— Све пошту која буде стигла за мене задржите. Ја ћу се већ вероватно ускоро вратити.

Имају своју централу

— Напослетку је и за нас настала правда: данас је ухапшен онај мангуп који је заклао нашег деду на црноберзијанској кланици!

Ноћна туча на улици

У једној усамљеној улици, око два сата после пола ноћи, потукла се два човека. Један је био мали и слаб, а други велик и јак. Борба је била неравна:

— Упомоћ, упомоћ!

— Један случајни пролазник дотрча и виде да снажни човек немилосрдно удара свог слабијег противника.

— Престаните већ, узвикну пролазник, који је такође био велики и снажан. И бацивши се између два противника, тако лупи песницом оног крупнијег да га сруши на земљу онесвесно. Човечуљак одахну с видним олакшањем:

— Ви сте, господине, заслужили не само захвалност, но и награду за овако добру услугу! рече мали човек и преброја новац који је држао у рукама. Нисам много нашао код њега, свега двеста динара, али то ћемо поштено поделити.

Добро сретство

Два паланчанина жале се један другоме. Обојица имају синове на универзитету у Београду.

— Чиним све што могу да бих га издржавао... жали се први.

— Одрекао сам се кафане, излазака, дувана... И никад да ми се јави бар једном картом, да не бринемо за њега.

— Ја се око тога не мучим. Имам једно сигурно средство одговара други.

— Како?

— Сасвим просто. Кад му пишем: „Сине, прилажем ти у писму хиљаду динара“...

— Не разумем...

— И ништа не ставим у коверат осим писма. Колико сутрадан имам све вести о њему... Разумеш?...

Забројинци

Самохвалом или саском Сваки од њих себе кити Ал, баш под том лепом маском Сакрију се паразити Ти не могу бољи бити У богатству — ти су јадни Иако су свега сити За паре су увек гладни Своме ближњем ич не дају Све је код њих на — продају

ЖИЖЕКОВ ПОТПУРИ

Г. Стеван Христић, композитор, седи једне вечери у кафани код „Лесковчанина“ и слуша музику, коју изводи цигански оркестар, онако без нота. На крају Цигани узеше да гуде некакав потпури, у коме је било и одломака из Христићеве опере „Сутон“.

Интересујући се откуда Цигани склепаше овај потпури, Христић чим музика престадне, позва примаша и упита га:

— Шта сте то свирали малочас?

— Потпури из Чижека, одговори примаш.

Христић се иронично насмеја и рече:

— Какав Чижек! Ви сте свирали неке делове из опере „Сутон“ од Христића. То је компоновао после Чижекове смрти.

На то ће примаш:

— Може и то да буде, господине, јер много има слични комад. Ови наши композитори краду помало од старих, а највише од покојних, јер нема ко да их тузи, јер, каже се лепо, мртва уста неговоре.

У возу Београд—Ниш сви купци су дупке пуни. У једноме има само једно место слободно, али се и на њему налазио један путнички кофер.

На првој станици се пење један човек средњих година. Обраћа се господину који седи лево од кофера: „Извините, да ли бисте могли да склоните кофер“.

Господин ћути.

— Ах, извините, да ли бисте били љубазни да ослободите место? Хтео бих да седнем.

Господин ћути.

— Молим Вас, склоните кофер.

— Не!

— А зашто не?

— Господин ћути.

— Аха, то је ипак нешто друго!

И на следећој станици он доводи једног железничког чиновника:

КОФЕР

— Видите, господин просто неће да склони свој кофер.

У ВРЕЛОЈ ВОДИ

— ...Затим сам пао у врелу воду и месец дана сам лежао...

— Шта! Месец дана у врелој води!..

Железнички чиновник: „Молим Вас господине, склоните кофер“.

Господин ћути.

— Ви треба да склоните кофер!

— Не!

Чиновник се збуњује. После кратког објашњења он се енергично обраћа господину: „Скидајте одмах кофер“!

— Не!

— До врага! Зашто не!

— Зато што кофер уопште није мој.

— Та чији је онда?

— Мој, јавља се тада господин који је седео с десне стране кофера.

— Па човече, зашто га онда нисте склонили?

— Нико то није тражио од мене.

Не ваља увек бити учтив

Тоша, натарош из једног банатског села, упути се у Београд неким својим рођацима, који седе на Воздошцу. Пошао је у министарство још у 8 сати, када је трамвај бр. 10 био препун путника. Код Ауто-Команде једна потеза госпоња, већ у годинама уђе у трамвај с гласним хуктањем.

— Извол'те, молићу! диже се Тоша учтиво и уступи место госпоњи.

— Хвала, само ви седите ја ћу да стојим, одговори још задувана госпоња.

— Та немојте свашта диванити, неко мора бити кавалир у овоме трамвају! наваљивао је Тоша даље.

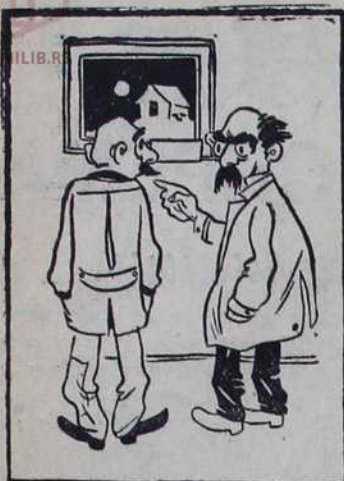
— Само ви седите, нећу ја.

— Та немојте ме сада бламирати пред целим овим светом... Не, хвала, господине, ви сте љубазни, али ја не могу да седнем на врше место, покуша да се оправда госпоња.

— Е, па опростите ад сам то знао ја бих пон'о леда, па да га метнем где треба, наљути се Тоша и седе.

Сваке недеље ПРИША

ТОЗИН МАЛЕР

— Примећујеш ли нешто нарочито на овој слици!
 — Не, ништа што би било нешто нарочито.
 — Па ова цедуља са натписом »продато«.

Друшћивена хроника

Променио астал

Господин Пера, бивши бан, променио је свој досадашњи сто код »Цара«. Верује се да је по среди страх од промаје, од које је господин Пера и раније боловао.

Вратио се из бање

Господин Рада, познати јавни радник, вратио се са пута и одмах прионуо на посао. Сада мелира трећу гарсоњеру.

Сакупљање отпадака

Лепа госпођа Вера, приликом сакупљања крпа и отпадака, приложила је свога мужа Тасу, пошто је то једини отпадак који се у кући не може употребити.

Прилагачи за сиротињу

- Драги, државник — своје црне наочари.
- Бура, рентијер — тридесет година кибицовања код »Цара«.
- Буба, моденка — две кутије жетона.
- Данка, распуштеница — десетогодишњу брачну верност.
- Паја трошаринац — своје боље срце.
- Стева, банкар — пословну наивност.
- Мита, муж за пример — двадесет и три домаћа пријатеља.

Штампарске Грешке

- На тржишту је било веома много девица (девиза) без вредности.
- Читајући твоју збирку (збирку) песама имао сам стално тебе пред очима.
- Данас ће се одржати предавање: »О успеху и раду средњошколаца, са пројекцијама« (пројекцијама).
- Она госпођа је за мене права аветиња (светиња).
- У старо доба сваки човек поштовао је своје рогове (богове).

Тоza је, до скоро, био познати »лаф« са корзоа. Леп, снажан, витак, а при том жив и весео, он је био веома омиљен код женскога света. Али, најће овај рат који поквари многе рачуне, па поремети и све Тозине комбинације о уживању. Тако и Тоza би принуђен да се сам о себи брине. Окрену-обрни и Тоza се залепи за једну постарију и богату удовицу, госпа Милку из Палилуле, која је пре рата давала паре под интерес, али јој то није сметало да воли »пилетину«. Многи је гимназиста или студент за своје одело или капут имао да заблагодари госпа Милки и њеном меком срцу.

Елем, Тоza се ували код госпа Милке на кост и квартир, а, богам, било је и дувана и цераца. Пазила га Милка ко мало воде на длану. А није ни шала! Таква лаф па само њен. Припитомио се Тоza па једе из руке и само се умиљава, ал опет гледа негде да врдне. А врдање је његов фах. Не вреде госпа Милки њене »аргусове« очи и двадесетогодишње искуство. Тоza увек увреба прилику да врдне.

— Слушај ти! — говорила би Милка обично — немој да те носи ђаво! Осећам ја да код тебе нису чиста посла. Пази се. Ако те ухватим на легалу, уредићу те ко Вла питу...

— Немој да грешиш душу Милкице — правдао се Тоza. —

Зар ја? Никад! На часну реч!... — Милка би само слегала раменима и на томе би се свршила.

Пре неки дан, био је уторак, поче Милка да се жали како је нестала храна за живину.

— Кад је тако — рече Тоza, ја идем сутра у Гроцку. Пазарни је дан па ћу донети мало кукуруза. (Као сви прави »лафови«, Тоza је напамет знао све пазарне дане у целом београдском округу).

Госпа Милка није имала куд. Знала је она Тоzu добро, али пригелала орла зла година на мора. Пристаде!...

Ујутру, Тоza устао још у четри сата и кад се госпа Милка дигла Тоza се већ обривао и обубао. Милка је подозриво одмахивала главом када је видела како се Тоza ујдурисао, али не рече ништа, само га упита какво је време.

— Још није свануло, али изгледа да ће бити леп дан. Само је мало хладњикаво! — рече Тоza, гледајући кроз прозор.

— Е, онда да обучеш шлофијанку. Никако друкче, — рече строго госпа Милка и отрча до ормана.

Мрштио се Тоza; али му не поможе ништа. Морао је да обуче шлофијанку, и тако, утопљен, крете на пут.

Кући се вратио у мркли мрак, носећи два пара живине и двадесетак клипова кукуруза. Док се

Тоza раскомоћивао, госпа Милка је крунила кукуруз да спреми за своју »дечицу« — како је звала пилиће — кад одједном скочи и дрекну:

— А где ти је шлофијанка?
 Тоza се поче збуњено око себе окретати, а госпа Милка приђе ближе и претресе комад по комад одела и рубља.

— Где је, говори? — унесе се Тоzi у лице а све цепти од љутине.

— Овај, знаш, заборавио сам је у трамвају — поче он да муца.

— Не говори глупости — отсече Милка. Ко се данас може раскомоћивати у трамвају. Нема места ни да се стоји, а за »господина« је био засебан трамвај где се он чак и пресвлади...

— Па, овај, изгубио сам је у Гроцкој — муцао је Тоza... Знаш, испала ми у гужви. А можда је остала у аутобусу...

Госпа Милка прекипе:
 — Не лажи, битанго! Није шлофијанка дугме, па да ти испадне успут. Знам ја где си ти био, али нећеш више... Па потрча клиповима кукуруза и осу палбу на Тоzu, коме један клип кукуруза разби' нос... Разви се прави бој, а епилог је био да је Тоza био избачен на улицу.

Сада се беспослен, без динара у цепу, шета улицама и проклиње онога ко је измислио шлофијанку и све поткошуље на свету...

Учитељ: — Реци ми, Ђоко, неку течност која се не мрзне.
 Ђока: — Врела вода.

Колумнално хроника

ИСТЕКАО ЈЕ РОК

Данас је последњи дан пријаве општинских регрута од 18—45 година. Зато ће бити навала и гурњава пошто је већина, по нашем старом обичају, чекала последњи дан.

НАЈВАЖНИЈИ ПОСАО

Спремање зимнице је сад најважнији посао и за општину. Зато се после кувања пекмеза сада перу бурад за купус и праве трапови за кромпир и шаргарепу.

ЛЕПА ПРАКСА

Од свих институција, општина се највише брине за своје чиновнике, па је уведена пракса да се даје аконто за зимницу. Због тога је огромна навала чиновника из других ресора, који желе да пређу у општинску службу.

Мити месарошу. — Знамо да је тешко када се троши готовина, ал нек вас теши да је то мало зарађено.

Цици, удовици. — Немојте се љутити на Коку што Вам је претела Бобија. На млаћима свет остаје.

Јоци, ђувегији. — Брак је ризик и у нормална времена, а камо ли данас зато гуњ на главу...

Једном глумцу. — Сад цео свет глуми па зато вас уби конкуренција. Тешите се да нисте ви једини страдали од аутсајдера.

Посетиоцу трка. — Данас само будале играју на срећу. Ако не верујете, питајте Наду Кочовић.

Бившем посланику. — Није народ незахалан него сте му се ви смучили, па не жели да вас види.

Матуранту. — Рукопис вам је леп, али, на жалост, ми не негујемо калиграфију, већ хумор.

Дописнику из Зајечара. — Први ваш конвој рукописа је отишао у корпу али немојте малаксати, већ пишете даље, само без преписивања.

Главни уредник: Теодор Докић.
 Власник и издавач »Просветна заједница« а. д.
 Телефон редакције: 25-681.
 Штампана: Штампарија »ЛУЧ«.

РЕПОРТАЖА МАЛОГ ПЕРИЦЕ

— у речи и слици —

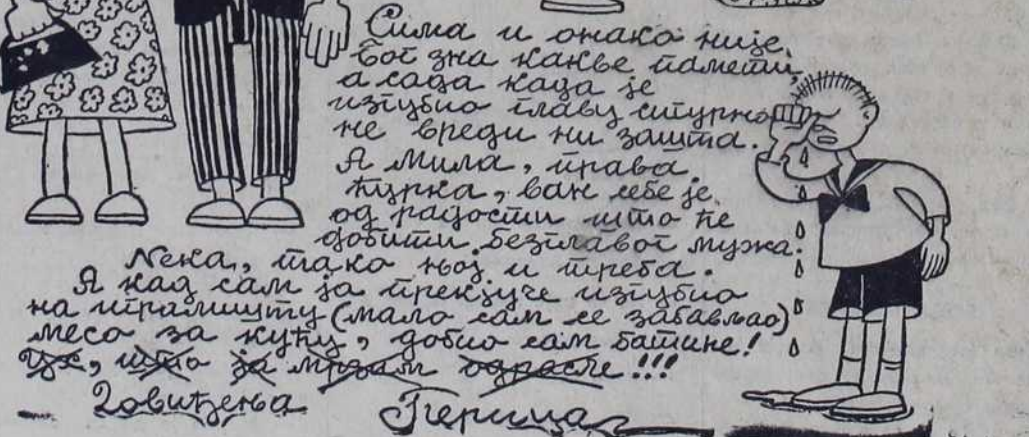
Чиме се само не бабе одрасли људи била из замана-та, била из - бега!
 Ето, узмите мој најбољи пример, јер, како каже, мора цео дан да шера шерак!
 Зависта је достојној занимања за једног одраслог човека!
 Јуре је код нас био прави ципкице!
 Моја сестра била доврала је кисти сва радосна и ја - била је мали да коликица - Сима проси керу ристи!

Не разумееш што се она мало одрадовала. Без руке ће твој бити - свакако веома незгодно. Она је још додала да хоће да се уда за Симу јер је мај од превелике љубави изгубио главу!

Сима и онака није, бој зна какве дамету, а сада кажа је изгубио главу штурно не бреди ти зашита. А Мила, управо, крива, ваке себе је од радосни што ће добити безбавот мума.

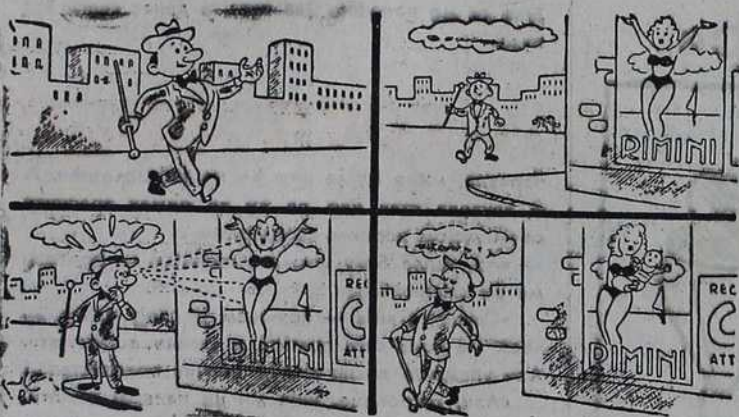

Нека, мако твој и треба. Ја кад сам ја прејуре изгубио на игралишту (мало сам се забављао) месо за куту, добио сам бајине! Јуре, што је мај одрасле!!!
 Добити мума
 Јерича

— Како су, комшинице, ваше кћери у Београду! Да ли вам се јављају! Оне су тако младе и чедне.
— Хвала Богу, добро су. Једна је дојкиња у отменој породици, а друга се када ће то у скоро моћи да постане.

Слика без речи

НЕ МОЖЕ ДА СЕ СЕТИ

— Страшна су времена настала, жено! Изгледа, да у Београду постоји само један муж, коме је жена верна! А?

— А ко је тај?

— Па зар га ти не знаш?

— Не знам, право да ти кажем, ма колико да размишљам не могу да се сетим, ко би то био?!...

ВИШЕ ГА ИНТЕРЕСУЈЕ

Отац: — Пајо хоћеш да видиш бебу коју је синоћ рода донела.
Син: — Каква беба? Ја хоћу да видим роду.

ОВО ЈЕ ХИТНИЈЕ

Жена (нервозно): — Ти се уопште не бринеш за мој унутрашњи живот.

Муж (хладнокрвно): — Не могу да стигнем. Једва могу да зарадим толико да обезбедим твоју спољашност.

ПРИРОДНО

Редитељ (глумици): — Ви играте торокушу, али немојте претерати у глуми. Понашајте се као у приватном животу и успех је обезбеђен.

Једне године стари београдски боом чика Вукс, шеф поште у Гроцкој чекао је узалудно на Дунаву на хладној кошави, да лађа из Београда донесе пошту. Кад му је досадило чекање отишао је натраг у поштанску станицу и на тастеру откуцао Главној пошти овакву депешу:
»На Дунаву страхан оркан вије. А од лађе ни помена није. Зато молим славно одељење да издате хитно наређење да се пошта сувим путем крене!...
Један од његових претпостављених, такође песник, овако је на тастеру одговорио:
»Лађа се креће, тек што није тамо, Ал' старешина нека пошље змо, У невезаном слогу изјашњење За ачење с влашћу кроз стихотворење».

ПРОТИВ ДВОБОЈА

Чувени математичар и филозоф Костнер доказиваше у неком друштву у Гетингену да ни-

**АНЕГДОТЕ
Песници као телеграфисти**

је много озбиљно што људи изазивају један другог на двобој: »А шта би ви радили, упитаће га један господин из друштва, кад бих вам ја рекао у очи да сте магарац?« Ја бих вас онда замолио да то докажете, одговори филозоф. Ако бисте то доказали ја бих био магарац, а Ви задовољни. Ако не бисте то доказали, онда би ви били магарац, а ја бих био задовољан.»

ЗЛИ ЈЕЗИЦИ

Брамс коме ништа није могло да углача неулепшану искреност његовог родног града Хамбурга, био је у Бечу познат као бодљикав. Ретко се догађало да неко друштво у коме би и он био гост заврши потпуно мирно. Једне такве вечери се он ванредно забављао и преко свог обичаја био у лепом расположењу.

Друштво је било пријатно изненађено. Кад се Брамс опрштао рекао је домаћину снажно се рукујући:

— ...па извините што данас никога нисам увредио...

Некоме је ипак пошло за руком да маестру због многих пакости зада удар од кога је заземео. Критичар Хас био је зао језик Беча осамдесетих година. Шетао је руку под руку с брамом кроз градски парк. На сваком углу је био по један споменик. Пред једним празним простором Хас заетаде и рече:

— Видите, драги пријатељу, овде ће се кроз сто година и Ваш споменик уздизати; и хиљзде ће ту стајати као ми и...

Мајстор је одмахивао главом, али Хас се не даде збунити. Он продужи:

— ...и питаће се: »Ко ли је ово?«

Професор: Ко ми може рећи шта је све Луј XV освојио за време своје владавине?

Бак: Маркизу Помпадур и мадам Дибари...

Мали огласи

Лисанс за јахање купујем и добро плаћам. Аца, бивши цокеј.

Најновије журнале за последњу моду тражи клуб отмених сељанки из Посавине.

Секретара са свршеном великом школом и знањем страних језика потребујем за одмах. Рајко млекација.

Нове књиге

Мртвачко Јутрење збирка балада од Џугашвилија у којој се огледа жалост за изгубљеним и страх од будућности...

Језовити покушај — репортажа од Винстона о догађајима код Дијена.

Добро срце — збирка песама од Мистер Темпла, кентенбериског бискупа у којој он показује сву доброту своје душе, јер чак и са Совјетима ствара »хришћанско-јеврејски савез«.

Два трговца — роман од Стаљина са главним лицима Винстона и Франклином...

Њихове невоље — драма у три чина од Мајског са главним лицима Јенки, Бул и Совјетикус.

Пакао — историки еп Ворошилова са мотором из околине Стаљинграда.

Добра мати — роман из Совјетске Уније, уствари бајка за децу, која не умеју да читају...

Хипнотизам — збирка приповедака из живота чувеног Јогина Чанг-Каж-Шека.

Стаљинов марш

Уместо помоћи савезничког брата Крвава ми јесен закуца на врата На све четир стране Апеле сам слао (Шта бих друго знао!)

Па ипак је ето — Стаљинград пропао. Гдегод се окренем армија ми бежи

Европски циклон јури И страшне поздраве шаље Сада се и мени жури И кожа ми се јежи Али из ових стопа Ја не знам куда даље.

Модерна је...

— Да фудбалске судије добију увек батине од играча или казне од Судијског одбора...

— Да богаташи из центра прилажу најмање за помоћ сиромашнима.

— Да проблем регулације Теразија увек буде актуелан...

— Да сељанке носе новитете по последњој моди...

— Да на тркама фаворит не стигне никад први...

— Да млекарни сипају воду у млеко...

— Да београдски трамваји приме више публице него што може да стане.

— Да сељаци пуше »екетра« цигарете а београдски мондени »крцу«...

— Због чега носе оног човека!
— То је неки спортиста који је хтео да игра »фер«.

ЉУБАВ

— На прошлом концерту нисам свирао за публику, већ једино за своју жену, коју обожававам...
— Шта зар сем ње никога није било!

Професионалне лажи

Хирург: Будите спокојни не памтим да ми је који пацијент умро после операције.

Нисам ја то измислио, то ми људи кажу...

Глумац: Ја не знам за трему.

Па ја сам то у новинама прочитао, зар ви нисте?.. Чудновато!

Фризер: Ово је најлепша фризура коју сам израдио.

Бабица: То је најлепше дете које сам видела.

Разумем вас ја добро, разумем...

Књижевник: О мом најновијем делу целокупна критика изразила се најпохвалније.

Ловац: Све док га нисам ухватио, нисам напуштао траг.

ЛОПОВ ЈИЛ И РЕВИЈОСНИ СЈАЦА

— Хоћете да знате моју професију, госпођице! Ја сам имитатор змија у варијетету «Глоррија».

Ало, ало...

Ох, опет један досадни мушкарац. Иде за мном већ десет минута и стално нешто додајује...

Заиста је понекад горко бити лепа девојка. Куд год кренеш, пресрећу те мушкарци, прате, додајују, траже познанство... Иако то унеколико прави девојци задовољство, ипак је досадно.

А ја сам лепа девојка. И наравно и мени се дешава све то што и осталим лепотицама. Тако и овај мушкарац што ме сад прати већ четврт сата. О, драги мој, можеш јурити до сутра и напрезати свој ласкави гласић до изнемоглости.

Ја убрзвавам кораке да ме не стигне. И неће ме стићи ако не потрчи. Али то ваљда неће учинити овде на улици, међу оволиким светом.

Али баш је упоран. Никако не одустаје. Да немам барем ову корпу са поврћем код себе, па да могу лакше да се крећем...

Још ме прати. Значи да му се озбиљно допадам. Али нека јури само.

Опет сам га погледала. Згодан је. Ипак не би било згорег познанство с њим. Само како то овде да изведем.

Ах, ево једне пуне улице. Скренућу у њу, он ће за мном. Стаћу, причекаћу га и онда... Онда онај наш стари метод: «Не желим улична познанства...» Па кад он почне даље да наваљује, лагано попуштање: «Ах, што сте досадни...» и најзад познанство...

Скренула сам у пуну улицу. Још стотинак метара и стајем. Он иде за мном и смешка се.

Кад је згодна муштерија

— Госпођице... бројте до 1000!

Женске вести

Што се Љуба не жени

Пријатељи Љубе Ненадовића стално су га корели што не ступа у брак и што му време пролази узалуд.

Љуба одговори:

— Нека, нека! Много је боље да се човек ожени у доцнијим годинама да би могао да умре чим добије децу. Ако му деца буду рђава, људи ће рећи: «Није ни чудо, расла су без оца! Ако му деца буду добра људи ће рећи: «Е, брате, ко им је отац? Зар ивер може далеко од класе?»

ПОТРЕБНА

Хаузмајсторка се жали једном кираџији на његову жену.
— Ваша супруга неће због свог језика доспети на небо.

— Хоће — одговори муж. Потребна је Светом Илији за грмљавину...

ЖЕНСКИ СВЕТ

Директор се спрема да диктира, па пита дактилографкињу:
— Где смо јуче стали?
Дактилографкиња: — Питали сте ме хоћу ли вам дати кључ од мога стана.

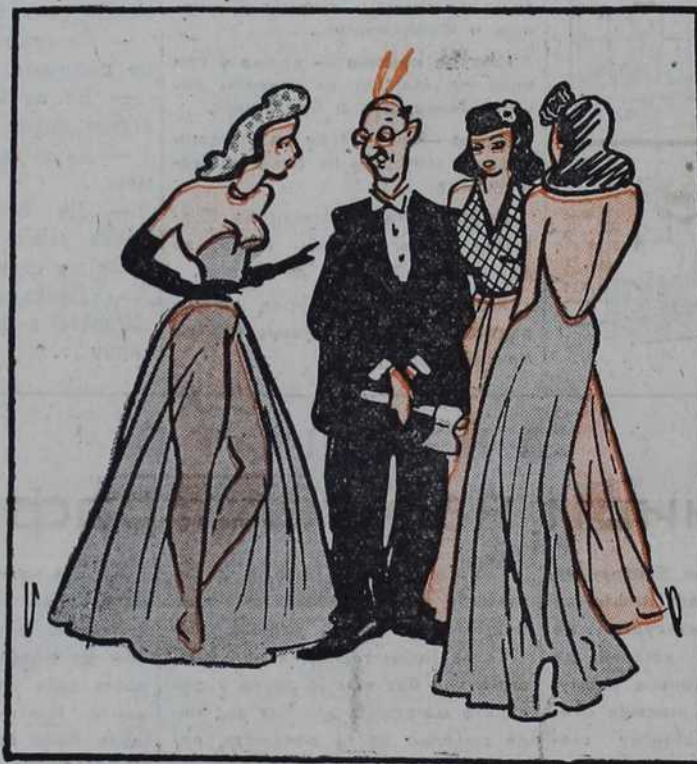
ПОЗНАТ ЈОЈ

— Јеси ли видела прстен што је Мица добила од вереника.
— Ја га боље познајем од Мице. Носила сам га 14 месеци.
—:—
Мајка: — Ја сам се згранула, кад сам видела да љубите моју ћерку у мрачном ходнику!
Младић: — Зграњавам се и ја сада при светлости.

— Ти ме више не волиш толико као раније! Јуче си ме пољубио 385 пута, а данас свега 382 пута.

Салонски »лаф«

— Пази! Зар није сладак! То је последњи изданак племена «црвено перо», који је ископао ратну секиру својих предака да би се удружили с нашим црнцима у одбрани наше горде америчке цивилизације.

ПЕТИКА РОЈКА одговара

Газда Васи. — Зидови се не могу гристи али се има на шта узети, а шта би радили да немате и «зидове».

Плавој балерини. — Немојте бити уображени. Има огроман број мушкараца који су, захваљујући својим колегама, направиле каријеру.

Микици. — Док се нисте венчали, била је најлепша и најбоља а сада је тешка као олово. Стара је истина да брак кварит жене.

Спортисти. — Ваш случај је обичан. Док сте били звезда, волела вас је, чим сте испали из тима, испали сте и из њеног срца.

Депутирцу. — Увиђамо да вам је, тешко да трошите готовину, али бар и бираче не траже ништа од вас.

Усамљеном мудроњи. — Дра-

ги младићу, треба да знате да Вас жали једна ученица Трговачке Академије. Она се пита: Шта сте се усамили и препустили сетном мудровању? Зар нема ниједне девојке у Београду, која би мислила на Вас?.. Она се, шта више, нуди да Вас развесели... Видите, да има и добрих девојака!..

Идеалном девојчету. — Заљубили сте се у једног пекара са Душановца и помисао на њега — која Вам се непрестано врзма по глави — спречава Вас да упамтите «Молвајдове једначине» и обрасца из «Сферне Тригонометрије».. Ту је тешко помоћи.

Скрханој Мимози. — Једна, мала Мимоза! Скрхао Вас је живот т. ј. журеви, биоскопи, усамљене шетње и гарсоњере... И Ви више не цветате... на против, спарушили сте се... Како Вас желим!

У идућем броју почећемо да објављујемо стрип:

КРАЉ ЂОРЂЕ И ЊЕГОВИ МИНИСТРИ

...госпођице

Чаравно, мило му је што ће ме најзад стићи. А је заузела став као да ћу га одмах треснути овом мојом корпом са поврћем...

»Ах, хвала Богу што сте стали!..« — прилази ми он смешећи се.

»Слушајте ви!« — почињем ја своју улогу. — »Већ ме пола сата пратите и стално додајујете. Али упамтите да не желим улична познанства...«

»Али, госпођице, није ми ни на крај памети. Хтео сам само да вас запитам где сте купили овај лепо купус што га носите у корпи... А ви запели па никако нећете да станете...«

Ах, како бих га слатко треснула овом корпом, само да није у њој скупочени купус који би се одмах расуо по улици. То би тек била трагедија...

У позоришту један гледалац не може да прати комад због непрестаног разговора који води један пар иза његових леђа. Он се врти, уздише, зноји се. Најзад, кад је изгубио свако стрпљење, несрећник се окрете и прошапута:

— Извините, али ја не могу да чујем ни једне једине речи!

— Гле, молим вас, ала сте радознали. Зар вам је стало толико да чујете шта причам својој жени?

— Дакле, ипак си се оженио? Па како се осећаш у браку?

— Тхе, ккао ћу да ти кажем; као момак нисам се осећао добро ни код куће ни ван ње. А сада се бар угодно осећам кад нисам код куће.

СА ПЛАЖЕ

Двоје, који пецају.